

ше, но другій страхъ, по ужасенъ проникнѣ въ ума му. Той са боеше да не бы въ страшната полуда която бѣ свързала умственытъ му силы, да не бы въ несъзнаніето на дѣйствіята си да е сторилъ приписваното нему убійство? Съ сичко туй щомъ съземеше едно таквось страшно подозрѣніе той го отблъсваше тосъ часть чрезъ друго, защото колкото тъмно и да ся представляше въ ума му минжлото, ясно си обаче си припомняше той лѣсътъ на Цибела сънчасть на мѣсечината и образътъ на легналыя възнакъ мъртвецъ; помняше че са наведе надъ мъртвеца когато нечаканъ единъ ударъ го повали на него. Съзнаваше че е навиненъ, но никой и никога и слѣдъ еще като бы са разложило тѣлото му и съединило съ стихитѣ, никой не бы го помислилъ невиненъ! и кой вече да поправи честъта му? като си докарваше на умъ че бѣ са карагъ съ Арбака, че голѣма безъ сумнѣніе жада отъ мщение е была обладава душата на страшныя този и неумолимъ челоуѣкъ, той не можаше освѣнь да вѣрва че е станѣлъ жертва на една таинственна и искусно исккована интрига, но умъгъ му са забъркваше въ издирванъето на вида и на прокарванъето ѣ.

Тѣзи му мысли замѣни друга която нарани сърцето му по-остро отъ сѣка отъ предидущытъ.

Юна обычаше и Арбакъ; да ли сполуката му не зависи отъ предлежащата смъртъ на съперника му? доблестното сърце на Главка не са оплаши толкось отъ смъртъта, колкото люто го нарани ревността. И тежкытъ му стананія са повторихъ.

Отъ единъ жгълъ на мрачната онѣзи тъмница той чу гласъ който тѣй са отговори на тежкытъ му стананія.

— Кой ми е другаргъ въ страшныя този часъ? Главке, Аенянине, ты ли си?

— Тѣй ма наричяхъ челоуѣцытъ въ благополучнытъ ми дни, но сега ми изнамѣрихъ може бы други имена. А ты кой си?

— Олинеъ, твойгъ другаръ и въ съдбата и въ затвора.

— Ты, когото наричатъ безбожникъ? да не сж та принудили челоуѣческытъ обиды да са откажешъ отъ божія промыслъ?

— Увы! отговори Олинеъ. Ты си безбожникъ, а не азъ; ты, който отричашъ единаго истиннаго Бога, комуто твоитѣ съгражданы, Аеняны въздыгнахъ жъртвенникъ. Въ настоящыя часъ най-много познавамъ азъ моя Богъ, той е съ мене въ този затворъ и засмихката му распрьсва мрака. И въ навечеріето на смъртъта ми сърцето ми говори за безсмъртіе, и земята не са отдалечава отъ мене освѣнь само за да заведе утрудената ми душа близо до небо.